

29. Jul. 1974

FAKTA

Dato:

29. Jul. 1974

Sidetal:

Rød blå bd 20 B s. 9-12

Generelle kommentarer:

Grenberg. Clement Greenberg (1909-1994). Indflydelsesrig amerikansk kunstkritiker associeret særligt med American Expressionism.

Fried. Michael Fried (f. 1939).

Amerikansk kunsthistoriker og kritiker med Greenberg som en slags mentor.

Særlig kendt for sit essay "Art and Objecthood" fra 1967.

TRANSSKRIFTION

Glænø 29.7.74

To kvadrater: et rød - blå, et sort - et gråt, et okker - violet, et grønt - et orange, et brunt - et gult, o.s.v vil alle i kraft af farvernes forskellighed - forskellen mellem rød - blå - violet - gul - sort - orange o.s.v vil være ligeså mange selvstændige "enestående" tilfælde - selv hvis man fremstiller en serie med samme farvepar f.eks Rød - blå - til hvert enkelt led i denne serie være selvstændigt - ulig - de andre led. To identiske objekter vil altid trods identiteten være to selvstændige objekter - alene tallet - to - udgør denne forskel.

Men - forskellen f.eks i farvepar (rød - blå - violet - gult) kan aldrig blive en kvalitetsforskel da man ikke med den mindste sandsynlighed kan hævde at det ene farvepar er bedre, mere værdifuldt end det andet. Dette må betyde at valget af farvepar (farver) ikke med nogen berettigelse kan tillægges en værdi (betydning), men i princippet må være tilfældigt. Udfra denne konklusion må man så stille spørgsmålet om en sådan (tilfældig) fremstilling af forskellige farvepar kan danne et tilstrækkeligt tilfredsstillende arbejdsgrundlag.

Konsekvensen er jo at man kun fremstille en uendelig række af sådanne farvepar, ja for den sags skyld lade hvem som helst fremstille dem.

Selvom det på en vis måde kan føles idiotisk at arbejde med denne Rød + Blå (elle andre farver) kvadratstruktur tror jeg man skal blive ved.

Der må være en årsag til at man fortsat tiltrækkes af denne struktur, eller rettere ideen der har ført til den.

Dens enkelthed man kan enda tale om tomhed fattigdom betvivler at man tvinges til at udelukke alle andre elementer der er simpelthen ikke plads til andet end de to farver og de to kvadrater det er dem man hele tiden tvinges til at tage stilling til - f.eks ved ustandselig at stille spørgsmålet: hvorfor netop de to farver, hvorfor netop det materiale, hvorfor netop den størrelse, hvorfor netop denne struktur - o.s.v Man tvinges således til hele tiden at gøre sig hvad man gør - og hvorfor.

Tidligere bekymrede det mig meget at hele strukturen så åbenbart udelukkende bestod af bestandele fra malerkunsten, det anser jeg ikke nu for at være så væsentligt, selvom jeg stadig er opmærksom på den fare som ligger i at strukturen kan opfattes som havende lighedspunkter med f.eks J. Albers. Dette må jeg forsøge at afværge ved en omvendelse af strukturen der gør det åbenlyst at det f.eks ikke er de to farvers indvirken på eller forhold til hinanden der er sagen at det heller ikke er deres koloristiske egenskaber som er af betydning.

En måde dette kan afværges på er jo fra produkt til produkt at anvende det samme farvepar (R+B) skiftes der mellem forskellige farvepar bliver dette

straks meget meget vanskeligere.

Det er vigtigt at være opmærksom på om de valg man foretager er baseret (i større eller mindre udstrækning) på rent malerisk æstetiske kriterier og hvilke muligheder man har for at undgå disse.

Det er evident at når jeg, som idag, med filtpen laver en serie hvor jeg arbejder med arteficielle farvepar – lyserød – orange – violet – det jeg kalder sodavandsfarver så nytter det ikke at hævde at farven er uden betydning for det er jo netop den jeg går ud fra og arbejder med.

Arbejdshypotesen i dette tilfælde må da være hvad kan man vise med disse sodavandsfarver? Kan man via dem fremlægge noget af den industrialiserede arteficielle farves neutralitet?

Af angst for at havne i det dekorativt malerisk æstetiske (Nolan Stella) må man ikke udelukke den mulighed at der kan være egenskaber ved farven (andre end de koloristisk æstetiske) som man kan anvende. I så fald må man hele tiden være opmærksom på at man gør det modsatte med farven end hvad f.eks det amerikanske Colourfield maleri gør. Man må i virkeligheden betræbe sig på at gøre alt det som anses for forkert (af f.eks formalistkritikere som Grenberg og Fried) ligesom man må være på vagt overfor den besnærelse der ligger i enhver brug af farven selv om man bestræber sig på at gøre den "grim".

-ly hedder - den der er
mest sig selv.

Glænde 29-7-74

To Kvadrater:
et rød-blåt et sort-et
grønt, et olivgrøn-violet,
et oplyst-et orange, et
brunt-et gult, o. s. v.
vil alle i kraft af
farvernes forskellige hed-fer-
skellen mellem rød-blå-
-violet-gul-sort-orange
o. s. v. vil være ligeså
mange selvstændigt "one-
-stændige" tilfælde - selv
hvis man fremstiller en
serie med somme farve-
-par f. eks. Rød-blå-
vil hvert enkelt led i
denne serie være selv-
-stændigt - ulig - de andre

led. To i den sidste objekt-
vil ~~aldig~~ vil altid føles
i den sidste være to selv-
-stændige objekter - alene
fuldt - to - udgør denne
forskæl.

Man - forskellen f. eks. i
farve par (rød-blåt -
violet-gult) kan aldrig
blive en kvalitetsforskæl
da man ikke med den
mindste sandsynlighed
kan hævde at det ene
farve par er bedre, mere
værdifuldt end det an-
-det.

Dette må betyde at
valget af farve par (farve-
-par) ikke med nogen betydelig
kun tilføjes en værdi
(betegnelse), men i prin-
-cippet må være tilfældig.

Udfra denne konklusion
må man så stille spørgs-
-målet om en sådan
(tilfældig) fremstilling af
forskellige parvejer kun
at man et tilsvarende
-ligt se vedstillemde
arbejdsopgave.
Konsekvensen er jo at
man kun kan stille en
uendelig række af sådan-
-ne parvejer, ja for den
sags skyld både tværs
seer helst frem stille dem.

Selv om det på en vis
måde kan føles i det hele
at arbejde med denne
Rød + Blå (eller andre far-
-ver) kvadrater skaber
der jo man skal blive

ved.
Der må være en årsag
til at man fortsat til-
-føjes af denne skru-
-tur eller rettere i den der
har gjort til dem.
Denne enkelhed man kan
enda tale om som had fat-
-tig dom bevirker at man
trænges til at udebytte
alle andre eller man kan
simpelt hen i lige plads til
under end de to farve-
de to kvadrater, det er
den man hele tiden træn-
-ges til at tage stilling
til - for det ved man stadig
at stille spørgsmålet
hvorfor netop de to farve,
hvorfor netop den målede,
hvorfor netop den størrelse,
hvorfor netop denne skru-
-tur - v. s. v. Man trænges

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Således til hele tiden at
gøre sig klar hvad man
gør - og hvorfor.
Tidligere beklagede det
mig meget at hele stukt-
turen så åbenbart inde-
-holdende bestand af be-
-standele fra malerkunsten,
det anses jeg i alle mi-
for at være så væsentligt,
Såsom på skulptur og
-maleri som på den fjer-
som ligger, at skulpturen
kan opfattes som hævende
og heds pænt med J. E. S.
og Albers. Dette må jeg
frøge at af være ved en
omvæltelse af stukturen
der gør det åbenlyst
at det J. E. S. ikke er
de der først i den anden
på alle for hold til hin-
-anden der er sagen om at
det hellende og dets histo-
-riske egenskaber som er af
betydning.
Om man de dette kan af-
-væge på er jo på produkt
de produkt af at anvende
det samme fjer par (R+B)
stiftes da mellem fjerstet-
-lige fjer par bliv de be-
struktis meget meget vanske-
-lige.
Det er vigtigt at være op-
-mærksom på om de
valg man fjer par er be-
-det (i søgning eller mindre
udskæln) på rent malerisk
æstetiske forbrer og hvilke
mink heder man klar for
at undgå disse.
Det er ligeså at når
B1 som i dag med fjer-
-par laver en serie hver

Jeg arbejder med kunstige
farver - lysende - orange
i det - det jeg maler
sølvvandsfarver. Så myk
det i det at være at
farven er uden betydning
- mig for det er jo ind-
mest den jeg går ind-
- fra og arbejder med
Arbejds hypotesen i dette
Lid jeldt. Hvis du var
hvad kan man vise
med disse sølvvands-
- farver? Kan man i a-
- dem kan lade noget
af dem i den strukturerede
- kunstige farves non-
- talitet?
At arbejde for at have
i det de forskellige male-
- risti deske (Volon-
Stella) om man ikke
ude i det den mulighed
at de kan være egen-
- skaber ved farven (andre
- en de historiske deske) som
man kan anvende
- og så jeldt man man hele
Liden var og mere som
på at man efter det
mest alle med farven
- om det hvad J. et's det
amerikanske Colour field
maleri efter. Man må i
- i det heles bestræbe sig
- på at gøre alt det
- som anser for faldet
(af J. et's formalistiske
- være som Grentz og
Fried) lige som man
må være på vej over
den besvarelse der til J.
i en hver ting af farven
- selv om man bestræber sig
- på at gøre den "gennem".